

forelagte Udkast til Rævningsloven, men da Konstitutionen ikke alene angaaer Dommerens Forretninger med Hensyn til Strafferetspleien, men hele Dommerembedet, har Man fundet at Bestemmelsen rettere burde have en Plads i nærværende Udkast, hvormod den er udgaaet i Udkastet til Rævningsloven. Man har isørigt troet ikke at kunne stille ringere Fordringer til den, der skal konstitueres, til at forestaae Dommerembedet i det Hele, end der i Medfør af den foregaaende Paragraf kan gøres til den, som blot undtages vis, kommer til at beskæde Dommerembedet, hvorhos Man har anseet det mere passende, at Dommeren i de Tilfælde, hvor han paa Grund af Forholdets Bessaffenhed, selv maa konstituere en Anden til Sted, søger Stadfæstelse herpaa, hos vedkommende Lands-overrets Formand, istedetfor blot at meddele ham Underretning om den ffete Konstitution, som den skal udgaae, og som den skal beskæde.

ad §. 6.

Som allerede under de almindelige Bemærkninger fremhævet, er det anseet nødvendigt i Befolkningens Interesse, at inddele de Retsfredse, der ere sammensatte af flere Jurisdiktioner, som hidtil have haft forskjellige Tingsteder, i mindre Afdelinger, som saaledes, hvad den egentlige Retspleie angaaer, paa en Maade udgjøre særegne Jurisdiktioner indenfor den større Retsfreds. Under den civile Retspleie indbefattes ikke alene Behandlingen og Paakjendelsen af egentlige Retsager, men ogsaa Tingvidner, Syns- og Skjansforretninger, Edsager, og Ansættelse af Retsvidner, saa end den Byrde, som Møde i Retsager, medfører, ikke alene formindstes for Sagens Partier, men ogsaa for Vidner, Syns- og Skjansmænd, og Retsvidner, naar den her foreslaaede Ordning vedtages. Det er derhos formeentlig klart, at de i Forbindelse med en Retsag, staaende processuelle Handlinger, ikke alene falde ind under denne Regel, naar Hoved-

sagen foretages ved samme Væretning, men ogsaa naar Hovedsagen behandles ved et andet Tingsted. Ligeledes har Man troet, at de Straffesager, der høre under Dommerens egen Afgjørelse, inden Mlenpe kunne behandles ved de forskjellige Tingsteder, for de til dem henlagte snævrere Kredses Vedkommende, da det er overladt Dommeren selv at beramme Tiden til deres Foretagelse, hvormod Man med Hensyn til Forundersøgelser, skjøndt Man er gaaet ud fra at Mødeerne i disse i Regelen ville kunne finde Sted paa det Tingsted, hvor Sagen vilde være bleven behandlet, hvis den havde hørt under Dommerens egen Afgjørelse, dog har troet, at maatte give Regelen en vis Indskrænkning, fordi det efter de herhenhørende Handlingers Bessaffenhed, moft vil være nødvendigt, at sætte Retten paa et andet Sted, f. Ex. naar en Anholdt skal stilles for Retten eller Bestemmelse hurtig tages om Tingsking eller Synsundersøgelse, hvorfor Udkastet til Rævningsloven ogsaa indeholder særegne Forordninger om Vidners Forpligtelse til at give Møde under Forundersøgelser, ligesom det overhovedet med Hensyn til Forundersøgelser, niemed turde være rettest at indrømme Dommeren en vis Frihed i den heromhandlede Retning.

Hvad derimod de øvrige under Dommerembedet henlagte Forretninger angaaer, da ere disse ikke saaledes som den egentlige Retspleie bestemt knyttede til Tingstedet, og der skjønt heller ikke at være samme Anledning til i Behøernes Interesse, at gjøre Riddelingen i snævrere Kredse anvendelig paa dem, forsaavidt dette efter deres Bessaffenhed kunde ske. Man har derfor anseet det rettest i alle andre Henseender, at behøve Retsfredsens Eenhed ubestaaet.

ad §. 7.

Det følger vel, egentlig, allerede af almindelige processuelle Regler, at Partierne i en Sag, naar de derom ere enige, maae i Almindelighed